

Johann Heinrich Becker

Praematuram mortem Viri ... Domini Jacobi Hahnii, Artium Magistri fulgidissimi, Scholae, quae Sedini floret, Rectoris per-industrii ac optime promeriti, Viri, tanta doctrina, quanta haut fucata pietate omnibus bonis probatissimi, toto pectore dolens, Optimaeque viduae fraterno adfectu condolens, In justum Viri desideratissimi honorem

Stetini: Effenbarth, 1736

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn824836529>

Druck Freier Zugang

16 pp
2 beg.
1 l.
1 l.
1 l.
1 l.
1 l.

File-116

Præmaturam mortem

VIRI

NOBILISSIMI, DOCTISSIMI, AC PRAE-
CELLENTISSIMI,

DOMINI

JACOBI

HAHNII,

Artium MAGISTRI fulgidissimi,
Scholæ, quæ Sedini floret, RECTORIS
per-industrii ac optime promeriti,

*VIRI, tanta doctrina, quanta haut fucata pietate
omnibus bonis probatissimi,
toto pectore dolens,*

*Optimæque viduæ fraterno
adfectu condolens,*

In justum VIRI desideratissimi honorem
p. c.

Joh. Heinrichus Becker, D.P.P.

& ad D. Nicol. ædem, quæ Rostochii est, verbi div. Minister.

S E D I N I.

Typis HERMANNI GODOFREDI EFFENBARTHII, Nobil. & Ampl. Senat. Typogr.

Si quid mirandum nobis proponitur, illud
Summo, ut credo, DEus jure vocandus erit.
Sistitur illius miranda essentia nobis,
Quam quis mente sua sat penetrare potest?
Cum primis ejus miranda & facta videntur,
Sæpe id scripturâ testificante sacrâ.
Perpendas, quæso, modo opus, quo cuncta creavit
Ex nihilo Numen, mira & ibi invenies.
Porro opus illius, quo servat cuncta creata,
Spectes, & longè plura TIBI obvenient.
Sufficiat tantum rerum directio mira,
Quam si perpendis multa stupenda vides.
En! quam mirando summus disponit Iöva
Haud rarè vitam fataque nostra modo.
Sæpè *hujus* vitæ multos addit DEus annos;
Vitæ vero annos *illius* abbreviat.
Huic elargitur mentis præstantia dona;
His vero donis omnibus *ille* caret.
Per totam vitam DEus *hunc* affligit; at *illum*
Multis lætitiis afficit atque beat.
Fortunæ *hicce* bonis largè donatur ab ipso;
Ille his privatus vivere debet egens.
Egregiis donis ornatum *hunc* eripit orbi
Maturè; indignus vivit at *ille* diu.

Admovet *huncce* cito ad præstantia munera; at *illum*,
 Qui nobis visus dignior esse, minus.
 Et quis cuncta potest miranda adducere facta,
 Quorum re vera est innumerus numerus?
 Sed quænam ratio est, hominis cur congrua menti
 Sint tantum rarò facta patrata DEI?
 Causa est in promptu: quia longè alia ratione
 Ac diversa homo res respicit atque DEus.
 Non hominis cum mente DEI mens congruit: *ille*
 Cernit quod præsens; *hicce* futura videt.
 Sæpè accenset homo rectæ ob rationis abusum
 Et mala summa bonis & bona summa malis.
 Hinc etiam illius summè corrupta voluntas
 Optima quæque fugit, noxia quæque cupit.
 Ast Summum Numen, quæ sunt verè bona, novit,
 Et nobis tribuit nil nisi vera bona.
 Quanquam etiam menti nostræ mala sæpe videntur,
 Quæ nobis confert, re tamen hæc bona sunt.
 Hinc non *rimari*, sed *mirari* modo facta
 Hæc, omnes summa cum pietate decet.
 Hæc miranda DEI quoque, VIR DEMORTUE, facta
 Perspicuè in TE met quisque videre potest.
 Quam mirè Numen semper TE duxerit altum,
 Testatur nobis vitæque morsque TUA.
 Egregias animi Numen dederat TIBI dotes:
 Excellenti enim eras præditus ingenio.
 Hoc indefesso studio semper coluisti:
 Doctrina in vita maxima testis erat,
 Namque erat historiæ tum *sacræ* tumque *profanæ*
 Præ multis TIBI met maxima notitia.
 Porro Orientales benè doctus eras quoque linguas:
 Denique dicendi vis TUA mira fuit.
 Jungebas etiam cum doctrina hac pietatem:
 Namque hæc semper erat ceu cynosura TIBI.
 His ergo instructus summis donis potuisses
 Ferre juventuti commoda multa diu.

Quid? quod dignè alio graviori munere fungi;
 Ast mirè semper ducit Iöva suos.
 Sic etiam TEmet: fuerat divina voluntas,
 Ipso TE ætatis flore perire TUÆ.
 O moestam mortem! durissima fata! juvenus,
 Quæ doctore suo proh! dolor orba, gemit.
 UXOR, PROGENIES luctus gemitusque relicta
 Edit, quid? multis fletibus ora rigat,
 Verum parcatis lacrymis, DEUS optimus ILLUM
 Ereptum curis duxit ad astra poli,
 Ad requiem duxit perfunctum munere tali
 Per multos annos, atque labore gravi.
 Sic per res miseras, & multa per *aspera ad astra*,
 Perque *crucem* ad *lucem* ducit Iöva pios.
 Sic post certamen quoque VIR, & AMICE BEATE,
 Est TIBI nunc vitæ pulchra corona data:
 Qua cinctus coram Domino splendore coruscas,
 Lætitia cœli tempus in omne fruens,

Quid? quod dignè alio graviori munere fungi;
 Ast mirè semper ducit löva suos.
 Sic etiam TEmet: fuerat divina voluntas,
 Ipso TE ætatis flore perire TUÆ.
 O moestam mortem! durissima fata! juvenus,
 Quæ doct
 UXOR, PRO
 Edit, quic
 Verum parcat
 Ereptum
 Ad requiem d
 Per multo
 Sic per res m
 Perque c
 Sic post certan
 Est TIBI
 Qua cinctus c
 Lætitia c

